

A 8.A osztály kirándulás a Dunakanyarba

Szeptember 20-án, csütörtökön korán reggel indultunk busszal Szentendrére. Időben megérkeztünk a városba, kényelmesen sétálva bementünk a város központjába, a Czóbel-múzeumba. Itt múzeumpedagógiai foglalkozás segítségével ismerkedtünk meg az aktuális kiállítással (mint kiderült, a hatalmas Czóbel-hagyatékból rendszeresen újrarendezik a kiállítást, ezért érdemes akár évente újra ellátogatni ide). Megismertük a múzeumi kiállítások szervezőinek munkáját, és néhány képet alaposabban is megfigyeltünk.

A múzeumból indulva meg kellett keresni a város néhány nevezetes pontját, műemlékét, de sajnos nem volt tökéletes a feladat: rosszul lehetett tájékozódni a térkép alapján. Szerencsére senki nem tévedt el, tudtunk fagyizni is, és maradt időnk arra is, hogy a Duna-parton hűsöljünk egy kicsit.

A Belvárosból kigyalogoltunk a Pap-szigeti kenutelepre, és kezdetét vette a sárkányhajózás. Két csoportra osztva mi lettünk két sárkányhajó legénysége, magunk vittük le a húszszemélyes sárkányhajókat a partra, magunk raktuk vízre, aztán kiosztották az evezőket és mentőmellényeket, és beszálltunk a hajóba. Körülbelül egy órát töltöttünk a vízen, megéreztük, mennyivel nehezebb árral szemben evezni, mint folyásirányban. Sok embernek nehéz volt tartania a ritmust, mert egyszerre kellett mozdítani az evezőket, különben összeakadtak, és nem ment sehová a hajó. Mindenki evezett, noha eleinte többen kihagyták volna ezt az élményt. Sárkányhajózás után a Tahitótfaluban található JEKA házba mentünk, ahol elfoglaltuk a szobáinkat és megvacsoráztunk. Az este játékkal és beszélgetéssel telt.

Szeptember 21-én reggeli (és mosogatás) után Visegrádra mentünk a busszal. A visegrádi királyi palotában egy fiatal vezetőt kaptunk, a meséi, rémes, esetleg vicces történetei és történelmi pletykái mindenki figyelmét felkeltették. A vezetés végén egyedül is sétálhattunk a palotában. Ezután megint buszba szálltunk, rövid utazás után megérkeztünk a gyalogtúránk kiindulási pontjához Dömösre. A Rám szakadék bejárása volt a célunk. Izgatottan indultunk útnak, akik már voltak itt, különböző dolgokat meséltek a túráról. A szakadékban szerencsére a nagy szárazság ellenére is folydogált még a patak. Az osztály még felmászott a dobogókői kilátóhoz is, ahonnan láttuk az egész Dunakanyart, de amikor kiderült, hogy lefelé is lehet túrázni, már csak tízen vállalkoztak rá. A többiek pihentek egyet, és busszal mentek le Dömösre. Aznap este vacsora után tüzet raktunk a ház kertjében, és sokáig beszélgettünk.

Az utolsó napra elromlott az idő: hideg lett, és napközben az eső is eleredt. Reggeli után (a terítés, előkészületek és a mosogatás, rendrakás most is az osztály feladatai voltak) mindenki összeszedte a holmiját és bepakoltunk a buszba. A szentendrei skanzenban vártak minket különböző foglalkozásokkal. Először egy néni megmutatta, hogyan csumázták és préselték ki a szőlőt, beszélt a hagyományos borkészítésről, a sok munkáról, amivel ez járt. Eztán két kisebb csoportra vált az osztály, az egyik csoportnak ki kellett nyomozni, milyen foglalkozású ember lakik ez egyik házban, a másik csoport az Alföldet bemutató részt járta körbe egy vezetővel. A kirándulás programjai a skanzenban fejeződtek be.

